

[Alfred Jensen.]

er skåret over nøjagtig samme læst som den finanslov, der gælder i indeværende år. Det er en videreførelse af den gældende politik — jeg har vel lov at sige på godt og ondt. Der er heri regnet med stigende prisniveau, og det er vel ret naturligt, at man tager de prisstigninger, der har fundet sted, i betragtning, men jeg ved, at både regeringen og de instanser, der beskæftiger sig med den økonomiske udvikling, regner med, at priserne fortsat vil stige. Man går ud fra, at prisniveauet fortsat vil bevæge sig opad. Denne opfattelse kommer også til udtryk i de forslag, der fra forskellig side er fremført angående værdifast opsparring. Det vil altså sige, at der hverken er tale om en fastholdelse af prisniveauet eller en stabilisering, men at der fortsat må regnes med stigende prisniveau til skade for opsparringen, for sparerne og for alle, der har fast løn.

Det vil jeg gerne fastslå ved denne lejlighed. Der er nemlig gjort adskillige forsøg på at fremstille det, som om lønmodtagerne gennem pristalsreguleringen er sikret mod prisstigningernes forringende virkning på deres økonomiske stilling. Man må imidlertid ikke glemme, at priserne skal stige, før der gives pristalsregulering, og at de oven i købet skal vise en stigning på ikke mindre end 6 points. At en sådan stigning har fundet sted, er udtryk for, at andre har forøget deres indkomster takket være de stigende priser. Selv om en del af prisstigningen kan føres tilbage til større priser for varer indkøbt i udlandet, er den udtryk for, at priser og avancer på det hjemlige marked er steget, og at en del danske statsborgere har tjent derved. Det var ikke og er ikke nogen tilfældighed, at arbejderne gennem det sidste år har krævet skærpet kontrol med priser og avancer; de har nemlig den opfattelse, at en del borgere har udnyttet deres stilling til at forøge deres indkomster ganske urimeligt. Man må heller ikke glemme, at den del af befolkningen, det her drejer sig om, har indtægter, der vanskeligt kan

kontrolleres, og som i nogen grad kan undrages beskatning; man siger, det er milliardbeløb, der snydes for ved opgivelse af indkomster til skattevæsenet. Det er denne del af befolkningen, der først og fremmest har sikret sig ved prisstigningerne; de opnår ikke alene fortjeneste på de varer, der sælges, men vi ved, at de også kan notere, at den faste ejendom, de har, stiger i værdi. Det vil altså sige, at de er holdt skadesløse, og derfor er det urigtigt at stille det op, som om arbejdere, tjenestemænd og funktionærer skulle være særdeles gunstigt stillet. De arbejdere, tjenestemænd og funktionærer, der kun har deres løn af leve af, får under alle omstændigheder først deres indtægter reguleret længe efter, at prisstigningerne har fundet sted, i bedste fald 2-3 måneder efter og i værste fald 5-6 måneder senere. Alene herved kommer lønmodtagerne til at lide reelle tab i deres indkomster; de bliver dårligere stillet økonomisk og kan ikke være interesseret i, at priserne stiger. Hertil kommer, at dyrtidsreguleringsordningen aldeles ikke giver fuld dækning for prisstigning. For en stigning i pristallet svarende til 198 kr. gives der almindeligvis kun 120 kr. i tillæg til lønningerne, og selv om der naturligvis tages hensyn til hustruens andel i indkomsten, bliver der alligevel ikke dækning for de prisstigninger, der har fundet sted.

Det er en kendt sag, at hvis der ikke var sket anden regulering af arbejderne og tjenestemændenes lønninger end den, der ville finde sted efter pristalsreguleringen, ville de have hængt langt, langt bagefter. Hvis der ikke havde været mulighed for ved forhandling med arbejdsgiverne enten på arbejdspladsen eller ved overenskomstfornyelserne samt ved forhandlinger med finansministeren at få reguleret lønningerne, ville arbejdere og tjenestemænd have været meget, meget dårligt stillet, og derfor forekommer det ganske urimeligt, at der nu igen, også her i denne debat, rejses krav om en ændring af pristalsberegningen og dermed også af lønreguleringen. Hvis man